

Superflex One Two Three Swing

Superflex beskriver deres kunstværker som Tools – værktøjer og redskaber, der forholder sig til den aktuelle virkelighed vi lever i og som tit engagerer sig direkte i sociale og politiske situationer. Kunstnertrioens værktøjspraksis spænder vidt fra blandt andet biogasanlæg, øl og sodavand til film og installationer.

En orange linje af gynger bugter sig gennem SUPERFLEXs store installation One Two Three Swing! Gyngerne er designet til, at vi kan gynges tre personer sammen og opleve styrken i et fællesskab.

SUPERFLEX har siden begyndelsen af 1990'erne skabt radikalt nytænkende og samfundsengagerede værker. Lige fra starten har de brugt deres kunstneriske praksis som et redskab til at arbejde med sociale emner, og de betegner selv deres projekter som 'tools', værktøjer der kan bruges til at skabe handling og forandring. Med den store installation One Two Three Swing! tager SUPERFLEX livtag med det, de oplever som samfundsmæssig apati, en handlingslammelse i forhold til de politiske, miljømæssige og økonomiske udfordringer, der præger vores tid – og de gør det ved at fremhæve det revolutionerende potentiale, de ser i fællesskaber og fælles handlinger.

I Hal 1 kan publikum, i den orange linje af gynger, der bugter sig gennem hallen, opleve bevægelse og styrken i et fællesskab. Hvor gynger normalt er beregnet til individuelt brug, har SUPERFLEXs gynger tre sæder, og vi opfordres således til at opleve energien, der opstår, når flere personer gynger i fællesskab.

I Hal 2 derimod repræsenteres apatien ved et stort pendul, der svinger frem og tilbage over et specialvævet gulvtæppe i eurosedlernes farver. Vi bliver som besøgende inviteret til at lægge os ned og overveje de økonomiske strukturer og samfundsmæssige kræfter, der styrer vores hverdag, og mens vi ligger dér, kan vi i dobbelt forstand både reflektere og blive reflekteret i det spejlblanke pendul.

One Two Three Swing! er både en æstetisk og konceptuel installation, hvor publikum kan opleve et engagement, der peger på styrken i de fællesskaber, mennesker kan skabe sammen. Når man gynger sammen med andre, kan det åbne op for anderledes oplevelser, end når man gynger alene. SUPERFLEX ser den kollektive kraft som en positiv energi, hvor vi som menneskelige penduler, på symbolsk vis, kan ændre planetens bane og den kurs, vi som samfund befinder os på. Den fælles oplevelse, som værket tilbyder, kan føre videre til refleksioner over fundamentale spørgsmål som demokrati, indflydelse og medborgerskab – det er således ikke kun leg, SUPERFLEXs gynger lægger op til.

One Two Three Swing! blev skabt i 2017 til den store turbinehal på Tate Modern i London, hvor SUPERFLEX, som en anerkendelse af deres arbejde, blev udvalgt til at lave det årligt kommissionerede værk, The Hyundai Commission.

OM SUPERFLEX

Den danske kunstnergruppe SUPERFLEX blev grundlagt i 1993 af Jakob Fenger (f. 1968), Bjørnstjerne Reuter Christiansen (f. 1969) og Rasmus Nielsen (f. 1969). Kunstnergruppen bor og arbejder i København. SUPERFLEX har siden begyndelsen af 1990'erne brugt deres kunstneriske praksis som et redskab til at arbejde med sociale emner, og de betegner selv deres projekter som 'tools', værktøjer der kan bruges til at skabe handling og forandring. Deres værker balancerer ofte i krydsfeltet mellem kunstværk og funktionelt objekt. De har bl.a. skabt Supergas (1996), et biogasanlæg i Afrika, Superchannel (2000), deres egen tv-kanal, Superkilen (2012), en offentlig bypark på Nørrebro, og Hospital Equipment (2017), et fuldt funktionsdueligt operationsbord, der bruges på hospitaler i bl.a. Gaza og Syrien. SUPERFLEX har haft udstillinger på museer i det meste af verden.

4 Guidede Highlights på Museer Efterår 2018 Copenhagen Contemporary - Refshaleøen

Udstillingen med SUPERFLEX er støttet af C.A.C. Fonden, ege, Amorim Cork Composites samt Anonym fond

Berlingske Tidende Torben Weirup
Hold da kæft, hvor er det stort!

Det må være noget af det første, man tænker, når man går ind i de haller på Refshaleøen, der nu bliver ramme om Copenhagen Contemporary; en privatdrevet kunsthall, som i fjor på sin daværende adresse på Papirøen opnåede en betydelig succes.

100.000 betalende gæster så på lidt over et år udstillinger af blandt andre Anselm Kiefer og Bruce Naumann. Set fra anmelderens hjørne blev der ikke vist én dårlig udstilling i Copenhagen Contemporary. Kunsthallen blev et velkomment supplement til hovedstadens øvrige kunst- og kulturliv ved blandt andet at vise omfangsrige værker, der ikke rigtigt var plads til så mange andre steder.

Privat initiativ

CC var et tidsbegrænset eksperiment. Det stod klart fra begyndelsen, at de gamle industrialnæg på Papirøen, der også husede en række andre oplevelsestilbud, skulle rives ned for at give plads til nybyggeri, så den selvejende institution, der står for Copenhagen Contemporary, satte sig for at undersøge, om der var basis for at drive en privat kunsthall i København.

Fondsstøtte og bestyrelsens sammensætning

Copenhagen Contemporary på Refshaleøen modtager økonomisk støtte fra blandt andre Augustinus Fonden, Aage og Johanne Louis-Hansens Fond, Spar Nord Fonden, Knud Højgaards Fond, Beckett-Fonden, Refshaleøens Ejendomsselskab A/S samt Københavns Kommune.

Initiativtager til Copenhagen Contemporary er kunsthandler Jens Faurschou og kunsthistorikeren Jens Erik Sørensen. I bestyrelsen sidder Marianne Bedsted, der er direktør for Salling Stormagasiner, Lars-Erik Houmann Christensen (partner i 2L Holding A/S), Jens Faurschou, Philip S. Thorsen (partner i Mazanti-Andersen Korsø Jensen) samt tidligere chef for Det Kongelige Teater, Erik Jacobsen, der er formand.

Det var der - og det er baggrunden for, at skibsværftet Burmeister & Wains omkring 75 år gamle svejsehaller nu skal bruges til kunstudstillinger. Stedet har tidligere tjent som opbevaring og kulisseværksted for Det Kongelige Teater.

Copenhagen Contemporary kommer til at råde over 7.000 kvadratmeter. Det er det dobbelte af arealet på Papirøen. Med etablering af en gang- og cykelbro fra Nyhavn til Papirøen fik Copenhagen Contemporary en ideel placering helt tæt på Københavns centrum, og tiltrækningen blev forstærket af en række andre tilbud som for eksempel madmarkedet Copenhagen Street Food, der også er flyttet til Refshaleøen, hvor en række kreative virksomheder er ved at samle sig i det pittoreske forfaldne, tidligere industrialnæg, der uanset transportform ligger tættere på Københavns centrum, end man skulle tro. 10-15 minutter til lands eller vands, og man er i området, der kan blive et af hovedstadens nye hippe kvarterer, der vel at mærke ikke er designet til noget, man tror, borgerne vil have, men som udvikler sig af sig selv.

Ny kunstnerisk leder

En stor del af succesen på Papirøen må tilskrives Copenhagen Contemporarys kunstneriske leder, Jens Erik Sørensen, der gennem omkring 30 år var direktør for kunstmuseet i Aarhus og takket være sit solide internationale kontaktnet var i stand til at træffe aftaler med store internationale kunstnere om at udstille i CC. Jens Erik Sørensen bliver fremover rådgiver for Copenhagen Contemporarys bestyrelse - og ny kunstnerisk leder bliver Marie Nipper, der er vendt hjem fra en stilling som konstitueret direktør ved det britiske museumsimperium Tates' afdeling i Liverpool. Marie Nipper har i de senere år tilrettelagt

4 Guidede Highlights på Museer Efterår 2018 Copenhagen Contemporary - Refshaleøen

udstillinger med blandt andre Christian Lemmerz, Jeppe Hein og Tal R. på forskellige europæiske kunstmuseer og stod sidste sommer for den vellykkede John Kørner-udstilling på Charlottenborg.

Copenhagen Contemporary vil fortsætte strategien med at vise den store og teknisk krævende installationskunst. Vi vil præsentere publikum for kunstens verdensstjerner, men også for de nye talenter, der markerer sig på den internationale kunstscene netop nu

Invitation til fælles oplevelser

Copenhagen Contemporary's åbningsudstilling er dels en omfangsrig videoinstallation af den amerikanske billedkunstner Doug Aitken og dels en tilsvarende - ligeledes stor - installation af den danske kunstnergruppe Superflex. Superflex' bidrag er en version af et værk, der fra efteråret 2017 til foråret 2018 blev vist i turbinehallen i Tate Modern i London.

»One, two, three, Swing« udgøres blandt andet af nogle gynger, man kan bruge i fællesskab, og i det hele taget har installationen en interaktiv karakter. Det er ligesom med reklamen for lakridspastiller: It makes people talk. En anden sektion har en mere stilfærdig og meditativ karakter - og i London blev begge dele en betydelig publikumssucces.

Doug Aitken er en fremtrædende billedkunstner, der ofte arbejder med video, og det er et fascinerende og forførende værk af ham, Copenhagen Contemporary viser. Ved hjælp af forskellige versioner af en klassiker blandt sentimentale popnumre, »I Only Have Eyes for You«, drages betragteren ind i en billedstrøm af amerikanske scenerier: Dineren og parkeringsanlægget for eksempel og andre af de hverdagsagtige dagligdagsomgivelser, vi bevæger os igennem, mens vi måske nynner en lille kærlighedssang - bevidst eller ubevidst. Doug Aitken, der i nogle af sine melodiske og rytmiske, levende billeder om storbyen kan minde om Robert Rauschenbergs mørke fortællinger om den amerikanske ikonografi, har i »Song 1« indbudt en række kendte og ukendte til at fortolke »I Only Have Eyes for You«. Resultatet er dragende og helstøbt.

Copenhagen Contemporary ligger på Refshalevej 173A - på Refshaleøen. Åbningsudstillingerne med Doug Aitken og Superflex vises året ud. Åbningstider: Dagligt 11-18, torsdage tillige til 21.

When in Tate Modern:

Two heads are better than one – and six legs are better than two, or at least, that's what art collective Superflex think.

The Danish trio have filled the Turbine Hall in the Tate Modern – and beyond – with rows of three-seater swings, the latest Hyundai Commission unveiled at the London gallery this week. The interactive, giant playground, which also features a monumental pendulum, will have more than 3 million visitors swinging at the Tate Modern until April.

The ambitious interactive work engages not only with the industrial past of the Turbine Hall, but with the current socio-political crisis. 'Given the enormous challenges of our times it's difficult to see how we can make an impact as individuals,' says Superflex co-founder Bjørnstjerne Christiansen on the concept for the commission.

About 5,000 sq m of an innovative cork composite has been applied by Amorim to the floor of the Turbine Hall

'When you swing alone, you feel gravity, you feel freedom — but when you swing in three, you have to balance, you have to collaborate to make it work, to get the motion, and then you experience a force that

is much greater than with one person,' Christiansen adds. 'It's the core of the whole installation, three people as a collaborative, collective power.'

Superflex join some of the world's leading artists who have transformed the 85ft high space since 2000, including Louise Bourgeois, Anish Kapoor, Carsten Höller and Olafur Eliasson. The collective's work—titled One, Two, Three, Swing!—will extend out of the public space and into the urban landscape, and eventually, it's hoped, even out of London.

A large pendulum is suspended by a 20m-long cable from the ceiling, swinging above a carpet in a colour scheme inspired by British currency

The artists hope to send a positive message about the power of working together, physically and psychically. 'We have spent 25 years working as three people, passing that on as an entity, it's what we believe in. Doing things with other people from the start, to challenge our own identity, who we are and what we can achieve, in different constellations, is key to being a citizen,' Christiansen told us.

The enormous, mirrored pendulum, gently swinging from the ceiling, also allows visitors some downtime for quiet, horizontal thought (you're invited to lie down on colourful carpets below), something the artists see as an essential, and part of the process to change. 'In the UK you have a kind of identity crisis, with Brexit and the consequences of that, and surely that creates an apathy around what we can do. But we need apathy and contemplation to be able to activate, to be part of movement and of a movement,' Christiansen explains.

From there, a factory production line will assemble the swing seats on the spot. 'We want to motivate people to think about what's going on,' he says. 'We're optimistic about collective power — every system is a construction, historic facts based on human actions, so that means we can challenge them on every level.'

SONG 1 er en 35 minutter lang lyd- og videoinstallation skabt af kunstneren Doug Aitken. Inden for rammerne af en popsang, klassikeren "I Only Have Eyes for You", har Aitken skabt et dragende og rumligt videoværk, der afspejler nutidens urbane landskaber, og trækker tråde tilbage i modernitetens kulturhistorie.

Forskellige versioner af den velkendte sang udgør den grundlæggende struktur i den monumentale lyd- og videocollage SONG 1. Installationen består af et rytmisk flow af videoklip, som projiceres op på en stor cirkulær skærm. Publikum møder et altomsluttende kunstværk, som man både kan gå rundt om og træde ind i.

Sangen er en klassisk jazzstandard fra 1934, kendt verden over for sin melankolske melodi og romantiske tekst. Den er dybt rodfast i amerikansk kulturlivs musikalske DNA og er blevet indspillet i utallige versioner – mest kendt er The Flamingos version fra 1959, karakteriseret ved sin langsomme 'doowop' R&B-lyd.

Til SONG 1 har Doug Aitken inviteret en række forskelligartede musikere til at indspille deres bud på sangen – heriblandt Beck, Lucky Dragons og No Age – et greb som afspejler sangens egen historie og de mange fortolkninger af den gennem tiden. Sangen fortolkes endvidere visuelt af skuespilleren Tilda Swinton, gadedansere og gospel-sangere, der optræder i værket.

SONG 1's visuelle side flyder mellem fortid og nutid, fra stiliserede sort-hvide klip, som peger på scenekunstens og fjernsynets indflydelse, til billeder af nutidens hypermoderniserede metropoler med deres menneskevrimmel og pulserende lys. Her ses mænd og kvinder i forskellige omgivelser – på

4 Guidede Highlights på Museer Efterår 2018 Copenhagen Contemporary - Refshaleøen

arbejdspladsen, på café, i studiet og i trafikken – synge med på den velkendte melodi. Sangens minimalistiske beat speedes op, så den afspejler de abstrakte, dynamiske billedklip af en metropol, hvor en søgen efter kærlighed og tilhør gentager sig på tværs af tid og sted og minder publikum om den menneskelige erfarings universelle karakter.

Sangens enkelhed, det soulfulde kor og det repetitive omkvæd understreger vores fælles vilkår, at vi er forbundet gennem følelser og erfaringer. Værket er i sin kobling af visuelle gengivelser af mænd over for kvinder, byen over for individet, nutiden over for fortiden en udforskning af moderniteten og de betingelser, der har indflydelse på vores liv i dag.

Om Doug Aitken

Doug Aitken er født i 1968 i Californien, USA, og bor og arbejder i Los Angeles. Han arbejder i et utal af medier og er kendt for sine monumentale videoværker, der integrerer urbane såvel som naturlige landskaber. Med værkerne *Sleepwalkers* (2007) og *SONG 1* (2012) dækkede han hele bygninger med videoprojektioner, med *Underwater Pavilions* (2016) skabte han værker til havets bund, og med *Mirage* (2017) opførte han et spejklædt hus i ørkenen. Aitken blander gerne kunstgenrer og skaber dialog mellem dem, som da han fyldte et tog med musikere, kunstnere, forfattere m.fl. og skabte *Station to Station* (2013), et værk der udfoldede sig over tid og sted, mens det bevægede sig på tværs af USA. Doug Aitken har udstillet på museer over hele verden, herunder Museum of Contemporary Art, Los Angeles, Whitney Museum of American Art, New York, Museum of Modern Art (MoMA), New York, Wiener Secession, Wien, Serpentine Gallery, London, og Centre Georges Pompidou, Paris.

Udstillingen med Doug Aitken er støttet af Statens Kunstfond samt Tæppeland

How Doug Aitken chose 'I Only Have Eyes for You'

By Roger Catlin

March 16, 2012

That song in Doug Aitken's "Song 1" was written for the 1934 Busby Berkeley musical "Dames," and was sung by Dick Powell to Ruby Keeler. It was a No. 2 hit for Ben Selvin that same year and in 1950 was recorded by Peggy Lee.

But it was the haunting 1959 version by the Flamingos, with its ominous countermelody and shoo-bop-shoo-bop punctuation that helped make "I Only Have Eyes for You" a pop standard. Their version, which only reached No. 11 on the charts, has been picked up in subsequent decades by such movies as "American Graffiti" and "The Right Stuff" and on endless oldies radio stations.

Art Garfunkel brought it to the top of the adult contemporary charts in a solo 1973 version. And it's been recorded by everybody from Billie Holiday and Frank Sinatra to Kenny Rogers, Rod Stewart and rock group Mercury Rev.

Now, to accompany his piece at the Hirshhorn Museum, "Song 1," artist Aitken has commissioned dozens of other versions of the song from a roster that includes Beck, James Murphy, CFCF and Mountains with versions that will blend one into the next to accompany the projections on the museum's facade over eight weeks.

"Any one of 1,000 songs could fit this role in this work," Aitken says. "And I like that idea: that it could be anything. But in this case, 'I Only Have Eyes for You' is a starting point. And it's as great as any great song. And it's able to carry this work, I think."

4 Guidede Highlights på Museer Efterår 2018
Copenhagen Contemporary - Refshaleøen

“It’s a pop standard, one that has a kind of mass memory in the public,” says Hirshhorn deputy director and chief curator Kerry Brougher.

Because of its many versions over the 78 years since it was written by composer Harry Warren and lyricist Al Dubin, “it means different things to different generations,” Brougher says. “It cuts across time and cuts across space. We all bring a shared memory to the piece.”

More than that, perhaps its shimmering lyrics speak to its use in a sculpture garden on a busy D.C. street:

I don’t know if we’re in a garden

Or on a crowded avenue

You are here, so am I

Maybe millions of people go by

But they all disappear from view

And I only have eyes for you

So talking about your forthcoming exhibition Song 1 I want to understand why you chose this song in particular: ‘I Only Have Eyes For You’. What does this specific project represent for you? And when you get different people to reinterpret it, like Tilda Swinton or Beck, how does that conversation usually go? It was a very organic process how that work came about. I remember I was working on these ideas and I felt locked in the studio. Everyone had left for the holidays so I could be there alone. I put on a song and just kept it on for about three or four days. So it would only play and play over and over, and as I was doing this, after a while I started to realize that every time I would hear it, it would be different perceptually.

I would hear different aspects of the song. I became fascinated by this idea of repetition. I thought every century has its contributions, and one of the contributions of the 20th century is the perfect pop song. That idea of a three and a half minute song that can travel anywhere. It can be in a taxi in Manila or in a diner in New York. It’s completely weightless and nomadic. It moves on its own. So I started thinking about this idea of a song as architecture, and what is the architecture of some of these songs that you can’t shake? It wasn’t something that was made in the last 10 or 20 years. It had been around since the beginning of pop. It’s this almost 100-year-old perfectly crafted piece of sound.

So with the work, I wanted to use one single song and recompose it 30, 40, 50 times with different instrumentations, strings, vocals, in every single genre I could, and make it elastic. Stretch it out in every configuration and then use that simple song as a way of mapping a topography. I saw it as a way of creating this universal membrane that moves from person to person.

I think The Flamingos’ version is the best – It’s a very haunting, mysterious song. It is. It continues without resolution. There’s never a kind of completion to it. It’s kind of like a Haiku in a way. Some patterns repeat, and some lyrics don’t sum anything up, and I think that’s why it was able to function so well for this piece. We could have these different versions made, for example, I tracked down a Texan slide guitarist to play it. There are no lyrics at all in that version but there’s still something so haunting. The reverberation of the metal on the strings that you hear echoes.

Copenhagen Contemporary slår portene op på Refshaleøen
Af [Inge Schjødt](#) - 24. Aug 2018

PRØV – TÆNK – SNAK – TÆNK – PRØV – Kunst, man kan gå ind i og sanse med hele kroppen tiltrækker et ungt publikum hos CC – Copenhagen Contemporary på Refshaleøen.

Det første jeg hører, er glade børnestemmer i hallerne hos Copenhagen Contemporary – Københavns nye kunstcenter, der viser dansk og international installationskunst i den tidligere B&W Støberihal på Refshaleøen overfor Langelinie. Det sidste jeg hører, er unge stemmer, der ivrigt debatterer, hvad de lige har oplevet på egen krop ved at manøvrere, gyngende, liggende, siddende, gående igennem den 7.000 kvadratmeter store udstilling. Ind imellem svøber sig en rolig, melankolsk jazz-standard – I Only Have Eyes for You – i en popversion, der lægger et dybt, meditativt pulsslag.

Copenhagen Contemporary har slået portene op i nye rammer efter halvandet års vellykket pilotprojekt på Papirøen i København. Ved genåbningen præsenteres Superflex-installationen One Two

Three Swing! der er omplattet fra Tate Modern i London, og videoværket Song 1 af californiske Doug Aitken, som oprindeligt skabte værket til projektion udenpå Hirshhorn Museum på The Mall i Washington. Installationskunsten har fået en ny, funktionel scene med Refshaleøens superkreative miljø af start-up virksomheder, kunstnerværksteder, teater, gourmet- og streetfood samt skiftende musikfestivaler som bagtæppe.

Smagsprøver på fællesskab

Allerede på skranken ligger der en serie kort med bløde runde hjørner, og en overskuelig folder, som skal øge tilgængeligheden for publikum. Dem stikker jeg nu i første omgang i tasken, og går efter lydene.

I den første, rå, lyse fabrikshal træder man varsomt ind i et Super-flex legelandskab, fyldt med gyngestativer i forskellige højder. Gulvet er lavet af et blødt korklignende materiale, der tager godt imod den vovehals, der måtte kaste sig for vildt over de orange gyngestativer. Her er plads til tre personer side om side på gyngerne, som publikum gladelig tager i brug. Et par tvillinger løber fra gyngende til gyngende, og hjælper hinanden med at få højde på, da de først har valgt en. De får sus i kasketterne, og inviterer deres mor til at deltage. Længere nede i rummet gynger et ungt par, hun med en flot mave på, så legen varer ikke så længe. Ind træder tre unge piger, hvor de to giver sig til at gyngende sammen, og den tredje filmer det. Ingen er uberørt af legens mulighed, men havde gyngen nu været konstrueret, så deltagerne gyngede vis-à-vis, overfor hinanden, som i en estisk landsbygyngende, så var der kommet mere substans i oplevelsen.

Superflex har før sat legen og fællesskabet i højsædet, idet trio'en sammen med tegnestuen BIG og TOPOTEKET 1 står bag design af Superkilen med Den Røde Plads, Det Sorte Marked og Byparkens grønne område på Nørrebro, etableret 2012.

Superflex One Two Three Swing – Foto: Inge Schjødt.

Pendulet svinger

Jeg går ind i den næste hal, hvor gulvtæppet er stribet i orange, grønne, grå og violette farvetoner, angiveligt inspireret af farverne på eurosedler. I loftet svinger en stor, blank kugle adstadigt frem og tilbage, og spejler både publikum og stribemønstre. Proportionerne i spejlingen forvrænges efter kuglens position.

Kuglens leg med tyngdekraften giver et dramatisk gys, indtil jeg sanser, hvor bundet den er i sin pendulerende bevægelse, på én gang nærværende og fraværende, som det EU, der har lagt farver til. Jeg overvejer, hvordan tæppet ville have virket på mig, havde det nu haft farver fra de nordiske flag, jeg kender bedre end eurosedler, og løsriver mig og går mod mørket og melodien i det tredje rum.

Doug Aitken I Only Have Eyes for You.

Kunst som kommunikation

Song 1 er en 35 minutter lang lyd- og videoinstallation af Doug Aitken, der består af et rytmisk flow af klip, som projiceres op på en åben, cirkulær skærm til melodien I Only Have Eyes for You, sunget og udført af forskellige performere. Billedsiden er 'Made in America – en Noir' med sine industrilandskaber, fabrikkers samleband, diners, kvinden på gaden, mørk mand tiltrækkes af

hvid kvinde, lysglimt fra motorveje, lysreklamer og tv-stjerner.

Publikum træder ind i et repetetivt værk, vi både kan gå rundt om og sidde på gulvet og se på. Også her er kroppen med i oplevelsen, for koreografien er særdeles vellykket. Lyd og billede klæder hinanden, det er nærmest som en dans.

Doug Aitken, født 1968, bor og arbejder i Los Angeles, hvorfra han siden 1990'erne har produceret eksperimenterende video, arkitektur, performance- og installationsværker, som afsæt for kunstens egenartede kommunikation ind i en kontekst af samtidens kommerzialisme, Hollywood som nabo, racespørgsmål, natur, miljø og musik. Kort sagt det psykologiske landskab i et for ham nonlinear univers. Tilbage i 1999 deltog han på Venedig Biennalen. Han har optrådt på førende museer og gallerier i USA, Paris, Wien, London og nu i København. Fra CC Shoppen kan varmt anbefales Doug Aitken Electric Earth, et retrospektivt katalog fra The Museum of Contemporary Art, L.A. for nærmere præsentation af kunstneren, som får mig til at tænke på den nordiske og jævnaldrende Olafur Eliasson.

Prøv, tænk, snak, opfordrer de pædagogiske kort fra skranken, som gør sit til at introducere samtidens installationskunst med forslag og spørgsmål til videre refleksion. Copenhagen Contemporary tager pænt imod publikum. Æstetikken får fem stjerner.